

Nebola to náhoda!

(Rozprávanie)

Hovorí sa, že ľudia sú schopní uveriť mnohým veciam. Dokonca o niektorých sú aj bezdôvodne presvedčení. Ako napríklad osud či náhoda... Musím povedať, že ja osobne som na náhody neverila, ale v niektorých situáciách som nad nimi uvažovala. Sú alebo nie?

Volám sa Jenifer. No v našej škole by ste ma skôr poznali pod menom „to dievča s hlavou v oblakoch“. Neviem, čím som si vyslúžila túto prezývku. No asi pravdepodobne tým, že som nebola ako ostatné dievčatá. Nesledovala som najnovšie trendy v obliekaní, nepočúvala, čo si o mne iní myslia a nezamilovala som sa do každého "hot" chalana v našej škole. Presne tak! Nenávidela som tých nafúkancov, ktorí si o sebe mysleli, že im patrí svet. Kráčali s vystretými krkami ako pávy, v najnovších trendy mikinách a vyšúchaných vetracích nohaviciach si mysleli, že sú bohviečo všetko. Možno by si ani tak nenamýšľali, keby im baby nedávali najavo svoj záujem. S jedným z takýchto chalanov sa spája aj môj príbeh.

No samozrejme o čom inom by mal byť príbeh 17-ročného dievčaťa? Zack bol v jednej z tých najpopulárnejších "skupiniek" školy. Ani nevedel, že existujem. Možno vedel... Tooolko chalanov mi kadečo hovorilo a urážalo, že už si to ani nepamätám! A začal ďalší bežný chaotický deň v našej škole. „Scottová k tabuli!“ zaznelo. Achhhhh! Typická Norrisová. Koho iného by mohla k tabuli vyvolať ak nie mňa? „Nikam nejdem,“ povedala som. Zamrzol jej ten škodoradostný úsmev. Väčšinou by učiteľky začali argumentovať, no mne povedala iba: „DO RIADITEĽNE!!!“ S radosťou som sa postavila a buchla dvermi. Oveľa radšej budem sedieť pri riaditeľovi, ako tráviť hodinu chémie s ňou.

Prekvapilo ma však, že z riaditeľne sa ozýval aj nejaký známy chlapčenský hlas. Ani ma neprekvapilo, že som na stoličke uvidela Zacka. Vraj sprejom vyzdobil kabinet Norrisovej, vlastne vytvoril nejaké smajlíky. Nezvyknem to hovoriť, ale za toto má moju pochvalu. „Jenifer, pod ďalej,“ povedal riaditeľ. „Áno, pod, Jenifer, posad' sa,“ ozval sa Zack. Len som prevrátila očami a sadila som si. Najprv riaditeľ riešil Zacka. No čo bolo zvláštne, všimla som si na jeho tvári, že ho niečo trápi. Skôr v jeho hnedých očiach. Tie prezradia niekedy viac ako slová. No a ty, Jenifer, čo s tebou...“ „Nechajte ju ísť, ja si vezmem aj jej trest,“ povedal Zack. Ostala som ako obliata studenou vodou. „ZACK SA MA ZASTÁVA???!“ Pozrela som sa mu priamo do očí. Cítila som, že sa mi dokonca posunuli kútiky pier smerom hore. Ani som si to neuvedomila. No lichotilo mi to. „Viem presne, čo s vami,“ povedal nakoniec riaditeľ, „pod'ťe za mnou!“ Nasledovali sme jeho kroky.

A ani neviem, ako sme kráčali po dlhej sivej chodbe. Časť školy, ktorú som nikdy nevidela... Na jej konci boli staré dvere. Riaditeľ stlačil kľučku a plecom potlačil dvere. „Bolo by dobre tu už upratať....“ Bola to pomerne malá miestnosť, zhora-nadol preplnená papiermi a neporiadkom. Skôr ako zo mňa stihlo niečo vyjsť, riaditeľ odišiel a dvere za ním sa zabuchli. Rozbehla som sa k dverám a snažila som sa ich otvoriť. No nešlo to! „Ach, už len to mi chýbalo,“ vzdychla som si. Obzrela som sa a uvidela Zacka opierať sa o stenu. AKÁ JE PRAVDEPODOBNOŠŤ, ŽE OSTANEM ZASEKNUTÁ V JEDEJ MIESTNOSTI SPOLU SO ZACKOM??!! Čo bolo však oveľa zvláštnejšie, že Zack naozaj upratoval a robil kôpky z porozhadzovaných papierov. Pokojne. Ešte si aj vypiskoval. Veľmi lenivo som si povzdychla a pridala sa k nemu. Začala som aj ja upratavať, keď som zbadala, že na mňa hľadá. Keď zo stola postupne zmizli všetky papiere, sadol si na prázdny stôl presne oproti mne. „Sadni si sem,“ povedal, „konečne ťa budem môcť spoznať.“ Veľmi prekvapene som si sadla na stolík hneď vedľa neho. Začali sme sa rozprávať. Hodinu. Dve. Tri. Smiali sme sa... Na moje počudovanie, Zack nebol vôbec taký, za akého som ho považovala. Zistili sme, že máme veľa spoločného. Dokonca som sa dozvedela, že mu umrela mamka. O tom som ani netušila. Zrazu mi všetko do seba zapadalo. Prečo sa správa tak, ako sa správa. Nakoniec som zaspala na jeho ramene a on s hlavou opretou na tej mojej.

Zobudilo nás až hlasné otvorenie dverí. Medzi nimi stál riaditeľ spolu so školníkom. Keď nás riaditeľ zbadal, iba sa pousmial a odkráčal preč. Od toho dňa sme sa so Zackom stretávali každý deň. Volali sme si, písali a chodili von. Mala som pocit, akoby som v ňom zlomila tu jeho tvrdú schránku, za ktorou skrýval smútok. Zaľúbili sme sa... A tento pocit nás úplne opantal. Naučil ma, ako prejavíť svoj názor a nebáť sa... Možno aj ako sa obliekať. A ja jeho som naučila, ako mať občas hlavu v oblakoch. Hlavne vtedy, keď sme prechádzali okolo jeho kamarátov, ktorí po nás pokrikovali rôzne hlúpe nezmysly. Hnevali sa na mňa, lebo Zack s nimi už netrúvil toľko času. No zakaždým keď sme išli okolo nich, Zack ma pevne stisol za ruku. Aj v škole sa nám obom darilo. Navzájom sme sa podporovali. Čas bežal rýchlo. Tak rýchlo, že z týždňov sa stali mesiace a z mesiacov rok.

Jedného dňa, keď sme odchádzali zo školy domov, zbadali sme pootvorené dvere do riaditeľne. Pristúpili sme bližšie a nakukli dnu. Pred riaditeľom sedel akýsi chlapec a nejaké dievča. Hádali sa! Vtom riaditeľ zrazu povedal: „Viem presne, čo s vami...“ V tej chvíli sa na nás pozrel a žmurkol. So Zackom sme si vymenili vzájomné pohľady a usmiali sa. Teraz už naozaj viem, že to nebola náhoda...

Meno a priezvisko: Sarah Kundratová

Trieda: 9. A